

4. neděle adventní

Téma: Sounáležitost, střelba na FK Praha 21. 12. 2023

Evangelium: Lk 1, 26-38

Poznámky: P. Petr Kuník, (Tošovice, Mankovice 2023)

Dnešní neděli, která uzavírá dobu Adventu a zároveň nám otevírá cestu ke slavení Vánoc, jsem se chystal na docela jiné povídání. Ale čtvrtěční **absurdní událost na Filozofické fakultě v Praze** zásadně tyto dny poznamenala a my vše musíme nějak zpracovat, nějak se s ní setkat a reagovat na ní. Nestřílelo se někde v Americe, někde v Asii, ale jen pár hodin cesty autem.

V pátek tedy den po té jsem navštěvoval nemocné. Jedna babička se na mě obrátila otázkou, **co na to říkám**. A záhy dodala, že je to **nejspíš trest, protože se zapomíná na Pána Boha a náboženství**, které už není součástí výchovy mládeže. Já **doufám, že nikdo z vás podobně nesmýšlí**. Pokud ano, měli bychom pro to mít i trošku pochopení, protože **takto člověk vždy ospravedlňoval Boha ve světě, kde se dělo nějaké neštěstí. Vždyť Bůh musí být dobrý a má svět ve svých rukách**. A tak **pojmenovat nějakou tragédii jako trest či výstrahu**, je vždy **nejsnadnější řešení**, jak obhájit Boha, ve kterého věřím.

Je třeba ale jasně říci, že **přítomnosti zla a jeho smyslu v tomto světě nerozumíme**, ho jen **zakoušíme**. Ani Boží Syn nepřišel proto, aby nám to vysvětlil. Nejvýmluvnější odpověď nám byla Pánem dána v podoběnsství o koukolu v pšenici. **„Nemůžete jej odstranit, nechejte ho mezi klasy až do žní. Pak bude odděleno.“**

Proto bychom si nikdy jako lidé věřící neměli myslet, že o zlu víme něco více než ti ostatní. Navíc v pokoře bychom měli uznat, že s ním máme i něco společného. Jak připomněl včera při bohoslužbě za oběti střelby arcibiskup Jan Graubner.

Nemůžeme zlými označovat lacině jen ty druhé. *Zlu v menší či větší míře podléhá každý člověk. Třeba jen tím, že nekoná dobro, které mělo stavět zlu hráz. „Bojová linie mezi dobrem a zlem prochází středem lidského srdce,“* uvedl o. Jan.

V lidském srdci je ovšem přítomen i **obdivuhodný vzdor proti projevům zla**. Tam, kde se ukáže temnota, téměř zákonitě se projeví i světlo v nevídané intenzitě. Proto ta **ohromná vlna solidarity**, která probudila miliony lidí v naší vlasti. Lidé hledají způsob, jak vyjádřit sounáležitost s oběťmi. Včera dopoledne mi volal **pan starosta a staral se**, jestli budeme v poledne opravdu zvonit. Už zorganizoval **hasičská auta, aby spustila ve stejný čas sirény**. Říkal jsem si? *„K čemu je to vlastně dobré, ani zvonění, ani sirény nedokáží na oné tragédii nic změnit? A přesto víme, jak jsou tyto projevy pro člověka důležité. Proto různé osobnosti, psychologové v těch to dnech vyzývají: „Bud’me v těchto chvílích spolu, konejme shromáždění, piety.“* **Rektorka Univerzity Karlovy** v závěru zmíněné bohoslužby ve svatovítské katedrále zakončila svou řeč jednoduchým přáním: *„V těchto těžkých chvílích by nikdo neměl zůstat sám.“*

Každý kdo se octl tváří v tvář nějakému zlu, kdo pocítil třeba jen vzdáleně jeho přítomnost, na to nesmí zůstat sám. Každý projev **blízkosti** má větší hodnotu než tisíce slov.

My se chystáme už dnešním večer **vstoupit do slavení Kristova narození**. A je dobré si položit otázku, proč On přišel, jaký byl jeho život? **Z 33 prožitých let** k nám promlouval a poučoval **pouhé 3 roky**. **30 let dělal jen to, že s námi byl. Kristus byl Emmanuel, Bůh s námi**. Tato **sounáležitost** je to, co lidé zde podrobení zákeřnosti zla potřebují. Nepotřebujeme slyšet od Boha nějaká zdůvodnění, potřebuje, aby byl s námi.

„Bud’ zdráva milostiplná,“ říká anděl, **„Pán s tebou!“** Toto není jen pozdrav nebo přání. Je to **realita**, která se skrze narození dítěte stala skutečností. Stačí ji jen přijmout a důvěrou do ní vstoupit.